

Нехай усі уб'ють Констанс: роман

Рей Бредбері

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Юрій Вітяк

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Розділ перший

То було темне, буряне повечір'я.

Невже це єдиний притомний спосіб узяти за барки свого читача?

Це спантеличило мене, що зігнувся у три погибелі над друкарською машинкою, так, ніби викопував могили. То був єдиний лік у час безсоння. Я тільки-но при звичаївся у цьому склепі, як раптом громовий удар метнувся від моїх дверей, якраз у розпал бурі.

Я кинувся до дверей, розчахнув їх навстіж, і побачив там, ви тільки уявіть, Констанс Реттіген, котру всі краще знали як просто Реттіген.

Міріади спалахів блискавиць промчали небом, здавалося, наддуплюючи його з тріскотом грому. Все це скидалося на звичайнісіньке фотографування, коли поперемінно виринають темінь і світло, світло і темінь. І так десятки разів. Незрушним залишалося єдине — Реттіген.

Сорокаліття звершень та поразок зійшлося в одній брунатній тюленячій плоті.

Золотава засмага, п'ять футів і два дюйми заввишки. Вона ненастанно тиняється врізнобіч — то прибереде сюди, то знову жене назад, відпливаючи далеко на присмерку і повертаючись удосвіта (принаймні так кажуть), аби виніжуватися на пляжі, коли заманеться, за милі перегукуючись із морськими істотами, а чи блаженствувати у басейні неподалік побережжя, тримаючи в руках по пляшці мартіні, голісінька від тім'я до п'ят, віддаючи себе в обійми сонцю. А то шасне у підвал до заниканого проектора кінотеатру, щоб окинути оком свій силует, який позачасно мелькає на пополотнілій стелі разом із тіннями Еріха фон Штрогейма 3, Джека Гілберта 4, Рода Ларока 5. Потім, залишивши по собі безмовний сміх, знову розчиняється у хвилях прибою, — рухома мішень, невловима ні Часом, ні Смертю.

Констанс.

Реттіген.

— Господи, як ти тут опинився? — її побронзовілим обличчям, що з вигляду нагадувало лице дикунки, котилися сльози, перемішані з дощовими краплями.

— Господи, — проказав я, — а ти як?

— Дай відповідь на моє запитання!

— Мері вирушила на схід, на якусь педагогічну конференцію. Я ж із усіх сил намагаюся дописати черговий роман. Наше острівне помешкання просторує пусткою. Мій попередній господар сказав, що твої апартаменти вільні, тож можу перебратися сюди для того, аби писати і плавати. От я й осів тут. Заради Бога, Констанс, забігай усередину, а то промокнеш до нитки.

— Я й так намокла. Відійди вбік!

Хай як дивно, після цієї фрази Констанс ані на крок не зрушила з місця. Мить-другу стояла, вкриваючись дрижаками, під спалахами розгониної блискавки, яку наздоганяв грім.

Ураз мене осяйнула думка, що я спозираю жінку, яку знаю роками, здавалося, більше, ніж ціле життя, котра то пірнає у море, то виплигує з нього; жінку, чий образ виринав на стелі та стінах підвального кінотеатру, яка проминала, ніби пропливаючи на спині, життям фон Штрогейма та інших безголосих видив.

Незабаром ці картини змінилися. Вона стояла у проймі дверей, маліла од зблисків і грукотінь, схожа на дитинча; притискала до грудей чорну сумку, обхопивши себе обіруч, аби геть не змерзнути, її очі були затуманені якимось незвіданим жахом.

Я не йняв віри, що та сама Реттіген, немеркнуча зірка кінематографа, навідалася сюди помежи ударів грому.

Врешті-решт я вкотре припросив:

— Заходь же, заходь!

Вона прошепотіла:

— Відійди убік!

А тоді наповзла на мене й одним п'яним поцілунком оповила мій язик, ніби морська іриска, й шугонула в глиб кімнати. Затим повернулася назад і легенько чмокнула мою щоку.

— Боженько, у цьому щось є... — мовила Констанс. — Проте зачекай, я налякана.

Обхопивши лікті, мокра як хлющ, вона розляглася на канапі. Довго не зволікаючи, я стягнув з неї сукню, а тоді закутав її у величезний рушник.

— Ти так поводишся з усіма своїми жінками? — спитала вона, цокочучи зубами.

— Тільки у темні грозові ночі.

— Мергі ні про що не дізнається?

— Реттіген, не ворущися, заради Бога.

— Тільки те й чую від чоловіків усе своє життя. Хоча рано чи пізно вони все одно встромляють кілок у моє серце.

— Чому ти зіцпила зуби? Через те, що ледь не потонула у цьому проливні чи тому що перестрашилася?

— Навіть не знаю, — вона виснажено відхилилася назад. — Я чимдуж гнала сюди, хоча й близько подумати не могла, що ти тут. Відтоді, як ти покинув це місце, збігло чимало води, але, Ісусе, просто несила повірити, що ти знову тут. Порятуй мене!

— Скажи-но, заради Бога, від чого?

— Від смерті.

— Але, Констанс, ніхто не може вберегтися від неї.

— Не кажи більше такого. Я примчала сюди не для того, щоб помирати. О Боже правий, я тут заради того, аби жити вічно.

— Це нагадує молитву, Констанс, аж ніяк не реальність.

— Ти ж вічно житимеш. Твої книжки безсмертні!

— Років сорок, може, не більше.

— Ей, не розкидайся роками. Я б сама не відмовилася від кількох.

— Не відмовляйся краще від питва. Посидь у спокої.

Я приніс півп лящини «Голд Дака».

— Боженько, а це що таке?

— Я на дух не переносу скотчу, а таке пиття саме для письменника. От спробуй.

— Фу, яка гидота, — вона зробила кілька ковтків і скорчила гримасу. — Хутчіш дай щось інше.

У нашій крихітній ванній я відкопав невеличку флягу з горілкою, прибережену для тих часів, коли ніч здається безкінечною. Констанс вихопила її з моїх рук, викрикуючи:

— Йди до мамці!

Вона залпом почала дудлити алкоголь.

— Повільніше, Констанс!

— Тебе не вганяє у страх моя смерть!

Вона зробила ще три останні ковтки та зі заплющеними очима вручила мені флягу.

— Бог милосердний.

Промовивши це, відразу ж звалилася на подушки.

— Не хочеш послухати, яка чортівня гнала мене з побережжя?

— Не квапся, — я приклав пляшку «Голд Даку» до своїх уст і надпив трохи. — Починай.

— Що ж, — сказала вона, — це була Смерть.

2 Венеція (Веніс) — західне передмістя Лос-Анджелеса, що має житлове, комерційне та курортне значення. Первинно отримало назву «Американська Венеція». Відоме пляжами і каналами. Слугувало культурним пристановищем «Битого покоління».

3 Ерїх фон Штрогейм (1885–1957) — американський кінорежисер, актор, сценарист епохи німого кіно. Народився в Австрії. Мав єврейське коріння. До процесу створення кіно

долучався спершу як асистент, потім технічний директор, художник з костюмів. Тоді ж почав зніматись у кінокартинах, правда, його ролі навіть не зазначали у титрах. Лише після тривалих поневірянь зумів здобути свого глядача.

4 Джек Гілберт (Джон Сесіл Прінгл; 1897–1936) — американський актор, сценарист, режисер. Був зіркою німого кіно. Запам'ятався вперше завдяки кінокартині «Великий коханець», у якій зіграв провідну роль.

5 Род Ларок (Родрік Росс Ларок; 1898–1969) — американський актор, почав діяльність у 16 років, граючи у водевілі. Метаючись між театральними виставами і зйомками у кіно, він часто потерпав від шквалу критиків, які не дуже схвально відгукувалися про його роботу. Втім, свою зірку на Алеї слави він усе-таки заслужив.

...

Далі — у повній книжці «Нехай усі уб'ють Констанс: роман».
nashaknyga.com.ua